

НЕПЕРЕРВНА ОСВІТА ТА ПОБУДОВА ІНДИВІДУАЛЬНОЇ ОСВІТНЬОЇ ТРАЄКТОРІЇ ПЕДАГОГА – ПРОВІДНА ТЕНДЕНЦІЯ РОЗВИТКУ ОСВІТИ В СВІТІ ТА УКРАЇНІ

Бойченко В. В.

здобувач вищої освіти третього (освітньо-наукового) рівня

за спеціальністю 011 – Освітні, педагогічні науки

Київський університет імені Бориса Грінченка

Науковий керівник: Хоружа Л. Л.

доктор педагогічних наук, професор,

завідувач кафедри освітології та психолого-педагогічних наук

Київський університет імені Бориса Грінченка

м. Київ, Україна

В сучасному суспільстві відбуваються кардинальні зміни в науці, економіці, промисловості, культурі. Ці зміни визначають подальший розвиток освіти. Неперервна освіта та навчання протягом життя є пріоритетним напрямком державної політики в сфері освіти. Для України створення системи розвитку сучасного професійного компетентного педагогічного працівника є важливою умовою успіху на шляху розбудови незалежної та квітучої держави. Актуальним залишається завдання формування сучасного фахівця у системі неперервної освіти у контексті глобалізаційних та євроінтеграційних процесів. Значущість системи неперервної освіти у створенні інтелектуального капіталу суспільства полягає в тому, що під час її реалізації людина одержує професійні знання, уміння, навички, компетенції та компетентності. Вона передбачає не тільки підвищення кваліфікації та перепідготовку, а й застосування постійної й дієвої самоосвіти.

Відповідно до положень Національної доктрини розвитку освіти [1] шляхами реалізації неперервної освіти є:

- забезпечення наступності змісту та координації навчально-виховної діяльності на різних ступенях освіти, як продовження попередніх для підготовки громадян для можливого переходу на наступні ступені;
- оптимізація системи перепідготовки працівників і підвищення їх кваліфікації;
- модернізація системи післядипломної освіти на основі відповідних державних стандартів;

– забезпечення зв'язку між загальною середньою, професійно-технічною, вищою та післядипломною освітою.

Державна політика стосовно неперервної освіти здійснюється з урахуванням світових тенденцій розвитку освіти протягом життя, соціально-економічних, технологічних та соціокультурних змін. Відповідно до Закону України «Про освіту» це відбувається за принципом єдності і наступності системи освіти, неперервності і різноманітності її форм. В цьому ж документі визначено такі види освіти: формальна, неформальна та інформальна. Для кожного педагога вони є необхідними та у сукупності визначають ІОТ його професійного розвитку. Всі ці види освіти об'єднує неперервність освіти. В законі України «Про загальну середню освіту» проголошено завдання наукового та методичного забезпечення системи загальної середньої освіти:

– координація діяльності інститутів післядипломної педагогічної освіти, методичних кабінетів та методичних об'єднань педагогічних працівників;

– організація підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації педагогічних працівників;

– налагодження співпраці з вищими навчальними закладами всіх рівнів акредитації для підвищення ефективності навчально-методичного забезпечення.

Значущість неперервної освіти зумовлена загальною кризою освіти, характерної для початку XXI століття для різних країн. Як відмічається в роботі [2] ознаками цієї кризи та наслідками є:

– криза соціалізації – неможливість системи освіти забезпечувати гармонічне входження людини в реальне соціальне життя;

– зростання розриву між освітою та культурою – можливість фахівця одержувати в кращому випадку знання, але не цінності культури;

– наростання відставання освіти від сучасної науки – неосвічена людина стає об'єктом маніпуляції, зокрема у процесі свого професійного самовизначення і розвитку.

Меморандумом про неперервну освіту Комісії Європейського Союзу було визначено шість основних напрямів розвитку безперервної освіти з відповідною метою кожного з них [3]:

– нові базові знання і навички для всіх – представлення загального безперервного доступу до освіти з метою отримання і вдосконалення умінь і навичок, необхідних для «життя» в інформаційному суспільстві;

– суттєве збільшення інвестицій у розвиток людських ресурсів – підняття пріоритету найважливішого надбання – людини;

- інноваційні методики навчання – запровадження розробок нових технологій навчання для системи неперервної освіти;
- принципово нова система оцінки здобутої освіти – докорінна зміна підходів до розуміння і визнання навчальної діяльності та її результатів, особливо у сфері освіти;
- розвиток наставництва і консультування – забезпечення кожному вільного доступу до освітньої інформації та необхідних консультацій і рекомендацій;
- наближення освіти до місця проживання – використання мережі навчальних і консультаційних пунктів, сучасних інформаційних та комунікаційних технологій.

Література:

1. Національна доктрина розвитку освіти. Книга керівника навчально-виховного закладу. Нормативні та інструктивно-методичні документи Міністерства освіти і науки України. Харків: ПП «Торг сін плюс», 2006. С. 82–96.
2. О.В. Вознюк. Неперервна освіта як провідна тенденція сучасного світу. *Андрогогічний вісник*. 2012. Вип. 1. С. 50–57.
3. Меморандум неперервного процесу освіти Європейського Союзу. *Адукатар*. 2006. № 2 (8). С. 25. URL: http://adukatar.net/wpcontent/uploads/2009/12/Adu_8_Pages_24-27.pdf 4.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-357-9-72>

НАЦІОНАЛЬНІ РИСИ КИТАЙСЬКОГО ФОРТЕПІАННОГО МИСТЕЦТВА

Ван Яньсуй

аспірант за спеціальністю 025 – Музичне мистецтво

Науковий керівник: Гончаренко О. В.

кандидат мистецтвознавства,

старший викладач кафедри музикознавства та культурології

Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка

м. Суми, Україна

Фортепіанне мистецтво Китаю становить самобутній пласт світової культури. Його своєрідність визначається не лише загальнонаціональними естетичними константами, а й впливом